

La humanitat

Any III : Núm. 439
Barcelona, dijous, 6 d'abril de 1933

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfon 24646 i 24647
Impremta: Muntaner, 49 : Telèfon 31518

Fundador: LLUIS COMPANYS

TRIUMVIRATS

Bella jornada la del diumenge propinent per a la política republicana! A Barcelona, Francesc Macià, Lluís Companys i Jaume Aiguader adreçaran la paraula als catalans, en l'acte d'homenatge al Conseller de Sanitat, doctor Josep Dencàs. A Bilbao, Manuel Azafia, Indaleci Prieto i Marcel·lí Domingo parlaran a tots els espanyols, al míting de la plaça de braus.

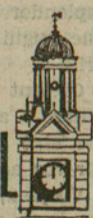
Al cap de dos anys, la República sembla assajar un primer intent d'organització jeràrquica. Lenin deia que l'anarisme era la malaltia infantil del comunisme. La democràcia republicana també ha tingut de suportar, durant dos anys, les malalties infantils que li han suscitat, amb alternatives sospitoses, les extremes dretes i les extremes esquerres. Ja seria hora que l'esclat democràtic s'hagués espolsat damunt aquest feix de desordres, que no fan més que prolongar la burda idiosincràcia dels ciutadans pels quals viuen encara les fórmules i els procediments del segle dinou. La nota de les minories parlamentàries, per tot esperit republicà ben pensant, és una mena de fluorescència malaltissa al flanc de l'arbre sa de la Democràcia. Mal, en cap Parlament normalment constituït, pot ésser tolerat el dilettantisme d'uns diputats que ataquen i paralitzen la vida de l'instrument màxim del règim. És evident que la consulta electoral del 12 d'abril de 1931 fou excessivament generosa. Aquell dia es pagaren, civilment, les penalitats suportades en l'exili i en la persecució, a causa de la dictadura. I encara és més evident que un gran nucli de diputats que avui són al Congrés espanyol hauran de tornar aviat a l'ombra, d'on no havien d'haver eixit mai. El pròxim Parlament serà d'una força insospitada, si la República té cura d'anar triant els nous candidats entre la gent jove que encara no s'ha produït en públic, però que té una preparació política completament segle vint. Cal airejar la República. Es precis aportar al Parlament espanyol una prefiguració del que podrà ésser el règim al cap d'uns quants anys d'eliminació dels elements que provenen del republicanisme històric, i que a hores d'ara ja fan més nosa que servei. Quan les Corts siguin renovades, la vida i el panorama polític del país seran renovats automàticament, a comptar de les primeres sessions. La funció crea l'òrgan. I és en l'actuació quotidiana on es forja l'instrument de govern de la democràcia republicana.

No ens flem dels partits polítics que s'aguanten damunt o al volt d'un capdavanter. Cal, és indispensable, que els grans partits triomfants vagin dibuixant la ratlla de les jerarquies. No n'hi ha prou de la voluntat i l'ambició. El moviment es demostra caminant. I és en l'actuació política on les facultats són posades a prova i on donen el màxim rendiment. Al cap de dos anys, Catalunya ha vist el fracàs dels sagristans de la Lliga Regionalista, dels pedants d'Acció Catalana i dels provincians castellans del Partit radical. Espanya, avui, veu aplegades en un bloc anti-governamental de minories d'oposició totes les medicritats i les nul·litats que vénen de la difunta monarquia i dels esbravats partits republicans històrics. Els republicans del temps de la monarquia porten al damunt la marca de foc de llur actuació en temps de la borbònada. I avui només podem confiar-nos, a Catalunya i a Espanya, dels homes nous, o dels homes vells que han tingut prou energia per superar la grisor dels anys de prova, en temps del règim caigut.

Sota el signe de la República, cal defugir la tendència personalista en la direcció dels grans partits polítics. La realitat quotidiana, que és l'èncua damunt la qual són forjats els grans temperaments dels governants, ha triat ja alguns noms que posseeixen les qualitats indispensables per empujar el governall estatal. I ella mateixa ha eliminat, rebutja, i extirparà cada dia més, els noms i els homes que no s'adaptin a les necessitats del règim en gestació. Per això ens plau tant de veure la formació, volguda o no, de nuclis d'homes de govern que s'apleguen per patriòtiques afinitats electives. A Espanya, veiem formar-se ja el triumvirat Azafia-Prieto-Domingo. A Catalunya, el triumvirat Macià-Companys-Aiguader. I en parlar de triumvirats, en aquests casos, ho fem prescindint en absolut de tota mena de pensament imperial. Són triumvirats democràtics, d'homes liberals, que a força de tenir a les mans els instruments de govern republicans, van adonant-se de la necessitat imprescindible d'aplegar llurs esforços, per la salut de la pàtria i del règim. Espanya i Catalunya porten al damunt el feix de porridura de tants anys de governs ficticis, tapabrats de totes les simonies i tots els tripijocs inconfessables. Costarà molt d'espolsar-se aquesta estiva d'interessos creats que ens priven de veure amb claredat l'exacte panorama de la República. S'hauran de liquidar les generacions viciades, i caldrà esperar que entrin en joc les generacions de la República de 1931. Com ha dit Josep Ortega i Gasset, la política de café i de tertúlia és la negació de la política. L'estil de la República ha d'ésser àgil, flexible i esportiu. Però, sobretot, intel·ligent. I el dia que els nostres joves de talent envaïxin els camps de la política nacional, aquesta renovació serà aconseguida. Fixem-nos, avui, com l'instrument de govern ja va forjant-se de mica en mica, mentre el nou estil va creant-se. A Madrid: Azafia-Prieto-Domingo. A Barcelona: Macià-Companys-Aiguader. Magnífics triumvirats!

A. ESCLASANS.

DES DE LA PORTA DEL SOL

El senyor Royo Villanova— aquest gran amic de Catalunya— és un esperit de contradicció. El senyor Albornoz digué el diumenge, a Miranda, que els agraris seguirien presentant emenes al projecte de Congregacions i que això afavoria els plans del Govern.

En assabentar-se'n el diputat per Valladolid ha dit:

—Ah, sí? Doncs bé, com és natural nosaltres farem tot el contrari.

Heus ací una manera ben senzilla de lliurar-se d'uns obstructionistes.

Ara a veure la fórmula de lliurar-se dels altres.

Hernández Catà, el conegut novel·lista, havia de donar una conferèn-

cia a l'Ateneu de Madrid, en la qual volia parlar de la Dictadura de Machado i del seu representant a Espanya.

Aquest, que deu ésser una mena de Quínon de León, havia pagat molta gent per tal que anés a obsequiar el conferenciant que, en vista de la tempesta, optà per suspendre la conferència.

Procediments ja coneguts a casa nostra els del dictador cubà.

Les oposicions estan discutint ara qui és el que ha de portar la veu cantant en l'atac al Govern. Semblava lògic que fossin els radicals, la minoria més nombrosa i la que ha obert el joc. Doncs bé, sembla que no és així. El senyor Martínez Barrios ha dit:

—Jo crec que primer ha de parlar el senyor Maura; després el senyor Botella...

—I vosaltres?— li preguntaren.

—Ja veurem, ja veurem...— fou la resposta del diputat sevillà.

Es veu que tots tenen unes ganes d'acabar-se amb el senyor Manuel...

LA MINORIA RADICAL-SOCIALISTA

Declara que l'obstrucció absoluta no ha d'ésser mai feta per sectors polítics que es diuen republicans

Madrid, 6. — Conforme ho havia anunciat en la seva nota de la reunió d'ahir, a la tarda, la minoria radical-socialista tornà a reunir-se ahir a la nit. A l'igual que a la reunió de la tarda, no hi assistiren els ministres del partit. A dos quarts d'onze quedaren constituïts els diputats que

componen dita minoria. Acabaren de deliberar a dos quarts de quatre de la matinada. Fou facilitada la següent nota oficiosa del tractat a la reunió:

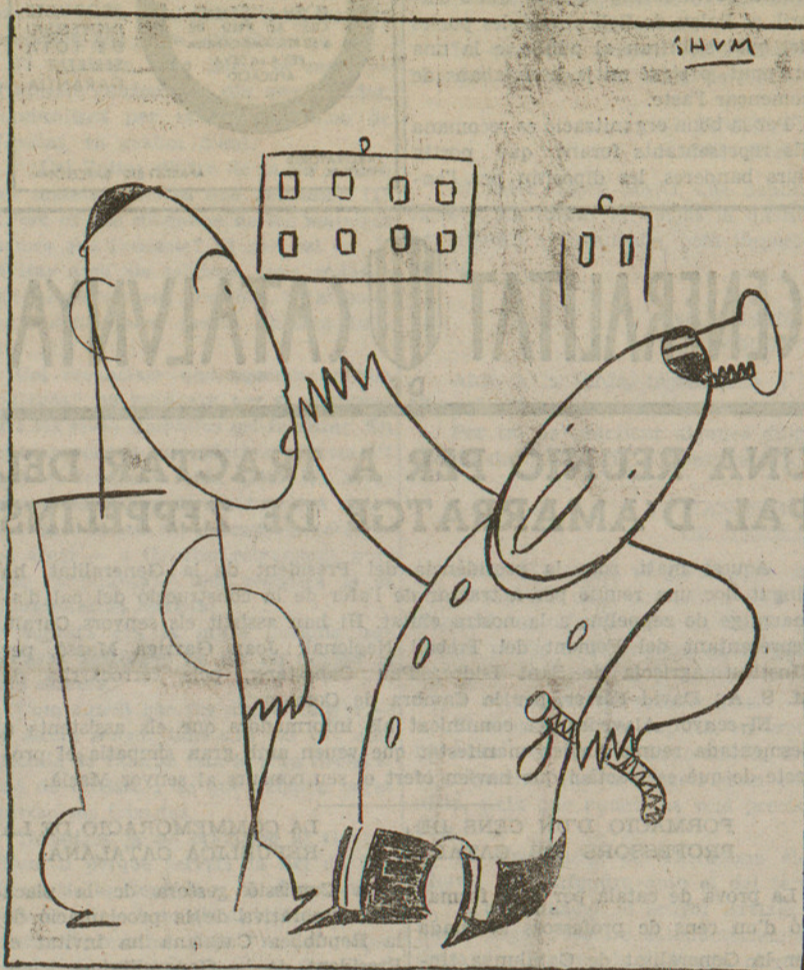
"El grupo radical-socialista ha examinado la situación política y la actitud de las minorías republicanas de oposición, y, a la vista del programa parlamentario expuesto en la presentación del actual Gabinete, en la sesión de Cortes del 17 de diciembre de 1931, que no ha sido realizado todavía en su integridad, a cuya aprobación contribuyeron dichas oposiciones, sin que haya que apreciar ninguna circunstancia que justifique modificación ministerial alguna, consideramos necesario la continuación del Gobierno actual para que llegue en las Cortes a la realización de su cometido.

Asimismo la minoría, deplorando la anticipada resolución que la franca oposición ha hecho de la confianza que le otorgó, reitera su criterio de que la obstrucción no debe utilizarse nunca como instrumento parlamentario por sectores políticos que vivan dentro de la República, lo que constituye un obstáculo para mantener los puntos de vista mantenidos por todos.

También acordó el grupo designar ponencias para el estudio de los diversos problemas enunciados en la proposición del señor Galarza, absteniéndose de resolver sobre los extremos de la misma."

A la pàgina 8:

Importants declaracions del Sr. Azafia. No s'ha acabat, encara, la tasca a fer per les Corts Constituents

—Ja ho veieu, ho tenim molt ben organitzat. Ací teniu, per exemple, les fitxes de Macià, Companys, Aiguader, Casanoves i molts d'altres; tots ells su'jectes perillosíssims...

DE BLANES

L'afer de la «SAFA», solucionat

L'honorable senyor President de la Generalitat i el conseller de Governació, senyor J. Selves i Carner, han rebut el següent telegrama del governador civil de Girona:

"Tinc la satisfacció de comunicar-vos que en aquest moment acaba de firmar-se el reglament de treball que en el successiu regirà a la fàbrica Societat Anònima de Fibres Artificials de Blanes després de múltiples i laborioses reunions tingudes sota la meua presidència amb els representants dels obrers i empresa amb el qual ha quedat resolt el greu conflicte que s'hauria creat si, com tenia acordat la Societat hagués portat a la pràctica el tancament de tan importantíssima indústria en la qual tenen ocupació constant més de mil obrers. Us saluda amb el més respectuós afecte.—Prunés."

Robatori al consolat de l'Argentina

Aquest matí, el conserge del consolat de la República Argentina, en arribar a les oficines trobà la porta atrancada per dintre. Avisada la policia, va veure que darrera la porta del pis hi havien dues màquines d'escriure embolicades amb arpilleres i que els lladregots tenien preparades per endur-se-les.

Probablement, els lladres entraren per una finestra. Després de fet el reconeixement, únicament s'han trobat a mancar 25 pessetes que hi havia dins un calaix.

L'HOMENATGE AL DOCTOR JOSEP DENCAS

Per la seva condició de President de les Joventuts d'Esquerra, Josep Dencàs ha estat presentat per aquella gent que sols viu per a malparlar dels altres —mostra d'ambició excessiva o bé d'excessiva incapacitat—, com una mena d'egolatria; com una mena de persona d'aquelles que tot i pertanyent a un partit d'essència liberal i democràtica, cova sentiments reaccionaris i teixeix intrigues del més vell regust.

No és estrany. Es una llei inexorable que cadascun adjudiqui al pròxim allò que ell voldria fer i el veïg a través del prisma dels seus propis defectes.

Se l'ha presentat com a un home de passions incontingudes quan sols l'arbora una noble passió: l'estimació a Catalunya.

Els que el tracten de temps, saben com en tots els ordres de la vida, Josep Dencàs s'ha mostrat un amic fins dels que no coneixia.

Ara, que no cal confondre la consideració envers el pròxim amb el silenci i la passivitat davant dels que no saben que, fins en política, l'atac té un límit; que les formes són necessàries fins en l'atac i que aquella consideració minva si les formes són oblidades o anul·lades a consciència.

A molts els semblarà que en fan un gra massa en relació a Dencàs; però, deixant a part l'apreciació sobre els fets que distancien els homes, fins els que sostenen una mateixa ideologia, en escatir la tasca de Dencàs de principis del 1930 ençà, sense anar més enrera, ens adonem que ja val un homenatge.

I si ens parem a aquilatar-ne els resultats, desconeguts en bona part o atribuïts a altres valors, constatarem com la importància que volem donar a l'acte que es dedica a Josep Dencàs, és plenament justificada.

LES BANDERES ASSISTIRAN A L'HOMENATGE

Tenim notícies que la majoria de representacions foranes, vindran amb les seves corresponents banderes.

No cal dir que les entitats de Barcelona les hi enllaran totes.

Per les simpaties amb que compta Josep Dencàs, àdhuc entitats que no es troben subjectes a la disciplina d'Es-